

...על-פי הרגילות שהיתה אצל כו"כ חסידים, שהיו מחשיבים (מסבירים ומפרסמים) שיום הולדתם הוא - הפעם הראשונה שבאו לליובאוויטש אל הרבי, אצל כל רבי בזמן נשיאותו, ועד"ז בזמן נשיאותו של נשיא דורנו - אלה שבאו ל"ליובאוויטש שבליובאוויטש" של נשיא דורנו כ"ק מו"ח אדמו"ר ... {כו"ז אלול ה'תשנ"א}

כשעוברים ליד חצרו של הרבי צריכים לראות שתלוי חסיד!

ומראה פנים שוחקות

בנוגע לאורחים - מצינו שיש להם שייכות לשבת .. וביאור השייכות של אורח לשבת:

החילוק שבין ששת ימי החול ליום השבת הוא - שבששת ימי החול עוסקים בענינים גשמיים, ואילו ביום השבת עוסקים בענינים רוחניים.

ובפרטיות יותר:

בנוגע לבעלי עסק החילוק הוא בפשטות - שבימי החול עוסקים בעניני מסחר וכיו"ב, הקשורים עם ל"ט מלאכות שהם עובדין דחול, ואילו ביום השבת בטלים מההתעסקות בענינים אלו ומתפנים לעסוק בענינים רוחניים, לימוד התורה (דף גמרא, עין יעקב, פרק תניא, מאמר חסידות), ועבודת התפלה.

ובנוגע ליושבי אוהל, שגם במשך ימי החול עיקר עסקם בלימוד התורה, החילוק הוא - שבימות החול עיקר לימודם בחלק התורה שבו מדובר אודות ענינים גשמיים, נגלה דתורה, וביום השבת לומדים חלק התורה שבו מדובר אודות ענינים רוחניים, פנימיות התורה.

והטעם שבימי החול עוסקים בענינים גשמיים וביום השבת בענינים רוחניים, הוא, לפי שכן הוא למעלה - שהתהוות שמם וארץ היתה בששת ימי המעשה, ובשבת נאמר "ויכולו השמים והארץ גור", וכמ"ש "ששת ימים עשה ה' את השמים ואת הארץ וביום השביעי שבת וינפש".

וכיון שלפני השבת וגם לאחר השבת עוסקים בענינים גשמיים, ורק בינתיים - במשך יום השבת - בטלים מההתעסקות בענינים גשמיים ומתפנים לעסוק בענינים רוחניים, והיינו, שבעצם שייך האדם לענינים גשמיים, אלא שלפי שעה פועל על עצמו "שלא להרהר כלל בעסקיו, אלא יהא בעיניו כאילו כל מלאכתו עשויה", אף שבעצם אינו אוזח בזה ("ער האלט ניט דערביי") - נמצא, שביום השבת הרי הוא בבחינת "אורח".

ועי"ז שביום השבת נמצאים במעמד ומצב של אורח, פועלת ההתעלות שביום השבת על ימות החול שגם בהם יהי' "שבת דיקער", והיינו, שגם בשעה שעוסק בעניניו הגשמיים, לא יהי' שקוע לגמרי בזה.

ומזה מובן גם בנוגע ל"אורח" שמגיע לכאן - שאצלו הרי זה מעמד ומצב של שבת,

אחד החסידים שהגיע אל כ"ק מו"ח אדמו"ר מלעמבערג לאטוואצק, ביקש שהרבי יאמר "חסידות". וכשאמר הרבי שזמן אמירת חסידות הוא ביום השבת, השיב החסיד, שבבואו אל הרבי הרי זה אצלו שבת. בשמעו את דבריו, קרא הרבי את חאטשע, ואמר לפניו מאמר חסידות! -

וכיון שכן, הרי במשך זמן היותו כאן, עליו לפנות ולרוקן את עצמו ולצאת מכל ההגבלות שיש לו בהיותו בביתו מצד הסביבה כו', ולדוגמא: להיותו עשיר ומכובד, "א' מזרח איד", צריך להיות לבושו באופן מסוים, ואין זה מתאים שיהי' לו עסק עם בחורי ישיבה, וכיו"ב בשאר הגבלות.

יש לייקר את הזמן שנמצאים כאן, אשר, עם היותו זמן קצר, יכולים לפעול בו יותר ממה שיכולים לפעול במשך זמן ארוך בהיותו בביתו, כיון שבהיותו כאן אינו מוגבל בכל ההגבלות שמוגבל בהיותו בביתו.

והזמן שנמצא כאן יפעל גם על משך הזמן שיחזור לביתו, שגם אז לא יהי' מושקע כו', ויהי' ניכר עליו היותו חסיד ליובאוויטש,

ע"ד הסיפור שר' שמואל מונקעס עם קבוצה של חסידים חזרו פעם מהתועדות (בהיותם "אויפגעלייגט"...) דרך חצירו של רבינו הזקן. קפץ ר' שמואל ונתלה על שער החצר, כשרגלו תפוסה למעלה וראשו למטה. פנו אליו חבריו החסידים ושאלוהו: שמואל, אור' שמואל - כפי שנהגו לקרותו - מה פשר מעשה-קונדס זה?! והשיב להם: בנוהג שבעולם שכאשר עוברים על יד "חייט", רואים שתלויים "מספריים", על יד "סנדלר" תלוי "נעל", וכיו"ב. וכמו כן כשעוברים על יד חצירו של הרבי, צריכים לראות שתלוי "חסיד" ... -

ע"ד האמור לעיל שיום השבת פועל על כל ימות החול שגם בהם יהי' במעמד ומצב נעלה יותר.

{כ"ק אדמו"ר שליט"א אמר בבת שחוק:} אין כוונתי לומר מוסר, שכן, אמירת מוסר אינה דרכה של ליובאוויטש, כי, נוסף לכך שחבל על הזמן, הרי מוטב לפעול על הזולת בדרך של קירוב, ע"י טפיחה על השכם.

{כ"ק אדמו"ר שליט"א פנה לא' האורחים ואמר:}

אין הכוונה שבשובכם לביתכם אין לכם לעסוק בענינים גשמיים. - יתן לכם השי"ת גשמיות, ותראו "קונץ" שביכלתכם לעשות מזה רוחניות, כפתגם כ"ק מו"ח אדמו"ר בשם אדמו"ר הזקן שהקב"ה נותן לבני ישראל גשמיות, ובני ישראל עושים מהגשמיות רוחניות;

אמנם, כדי שתוכלו לעשות מהגשמיות רוחניות, העצה לזה, שבמשך הזמן הקצר שהנכם נמצאים כאן תתפנו לגמרי מענינים גשמיים ותעסקו אך ורק בענינים רוחניים, ואז, גם בשובכם לביתכם יהי' ניכר עליכם היותכם "א' ליובאוויטשער",

- דבר המתבטא בין השאר גם באופן ההנהגה כאשר מגיע "משולח" ... ולא עוד אלא שכאשר עובר משך זמן וה"משולח" לא הגיע, הרי הוא בעצמו שולח אחריו ומזמין אותו שיבוא, כיון שהוא (והעיירה כולה) מרגיש את עצמו מדוכדך ("פאראומערט") מרוב בדידות -

ואז עושים מהגשמיות שנותן הקב"ה - רוחניות.

{שיחת שי"פ שמות, ה"תשי"ג}

אחדים מאנ"ש, שהבטיחו לפי כתבו עזר כספי ועוד וחזרו בהם (ובאם כן הוא יכול למסור להם בשמי, שעל כיו"ב נאמר אמירתו לגבוה כו' ובנדוד"ה ה"ז הבטחה לכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא ישראל. ומאין למי שהוא עזות ושטות וכו' כזו שלא לקיים הבטחה לכ"ק מו"ח אדמו"ר?) "אגיק כח"ו אגרת ט'תשס"ד

ניצוצי אור

המשובע במועדות

בשנה הקודמת – בחודש אלול תש"כ – כששמעתי שר' יצחק מנדל ליס מכפר חב"ד מארגן טיסה מיוחדת במטוס מיוחד (צ'רט) לנסוע אל כ"ק אדמו"ר שליט"א לארצות הברית, נסעתי גם אני לכפר חב"ד במטרה להרשם לנסיעה זו כאחד המשתתפים בה. הייתי בכפר חב"ד מספר פעמים ובכל הפעמים הללו נפגשתי עם ר' יצחק מנדל ליס, אולם ללא הצלחה. בסופו של דבר לא עלה הדבר בידי ומסיבות שונות לא הצטרפתי לנסיעה זו.

לפני חג הפסח של שנת תשכ"א שמעתי שמתארגנת נסיעה שניה לכ"ק אדמו"ר שליט"א כמו זו שבשנת תשכ"א לאחרי חג הפסח של אותה השנה נסעתי ללוד ונרשמתי לקראת הנסיעה הנכספת לכ"ק אדמו"ר שליט"א לארצות-הברית. הרב וולף – שארגן את הנסיעה – ציווה עלי לסדר את הדרכון (כי את כל הניירות האחרים הם בעצמם סדרו), הלכתי למשרד הפנים לסדר את הדרכון והצלחתי ב"ה עם הפעם הראשונה, והדרך לכ"ק אדמו"ר שליט"א לארצות-הברית נסללה.

ביום שני כ"ג באלול תשכ"א יצאתי עם כל הקבוצה בדרכנו לארצות הברית, אל כ"ק אדמו"ר שליט"א, כשירדנו מהמטוס עדיין חכינו קצת ליד המטוס, עד אשר האוטובוס של נמל התעופה שעמם נסענו אחרי-כן אל אולם המכס – הגיע ולקח אותנו אל בית המכס. עת שהגענו אל בית המכס התרגשתי מאוד משראיתי מעל הבית כמין גגון אשר בו כבר עמדו והמתינו עלינו חסידים הנמצאים תמיד במחיצת קדשו של כ"ק אדמו"ר שליט"א שבאו לקבל פנינו בבית המכס היינו יותר משעה וחכינו שהחבילות (בגאז) יגיעו מהמטוס. בזמן שהיינו בבית המכס רקדנו ושרנו כמעט כל הזמן עד שהגיעו החבילות, ואז בדקו אותן ואנחנו הורשינו לצאת מהאולם לכביש, במקום בו כבר עמדו וחיכו עלינו הקארס (מכוניות פרטיות) של החסידים וכן אוטובוסים (בוס'עס) מיוחדים של מרכז הישיבות תומכי תמימים ליובאוויטש שהסיעו אותנו לעבר 770 איסטערן פארקוויי – מקום משכן קודש הקדשים אשר בו חוות עיני כל העולם כולו על אותו צדיק וקדוש הוא כ"ק אדמו"ר שליט"א.

אחרי 30 דקות נסיעה והנה אנו באים ל770 איסטערן פארקוויי. במקום זכינו לקבלת פנים נלהבת מצד כל החסידים הנמצאים פה. השעה שהגענו לבית ליובאוויטש 770 איסטערן פארקוויי, כבר היתה קרוב ל10 בערב. התפללנו כאן תפילת ערבית, ואחר כך קבעו את מקום לינתי אצל הרב מרדכי דב לאקשין. דרך אגב, אצל הרב לאקשין הייתי רק עד יום ו' פרשת נצבים – היינו שלושה לילות בלבד – ועברתי להרב יחיאל מיכל פיקארסקי, מרחק של 15-20 דקות הליכה מ770.

אמירת הסליחות בכל בוקר מתקיימת בשעה 7. ביום הראשון להיותנו אצל כ"ק אדמו"ר שליט"א – ביום שלישי כ"ד באלול תשכ"א – רקדו בשביל האורחים כפי הוראת כ"ק אדמו"ר שליט"א. אני לא זכיתי להשתתף בריקודים הללו משום שלא ידעתי מכל זאת, ולכן הגעתי מאוחר יותר. תפילת שחרית – מניינו של הרבי שליט"א – מתפללים בשעה 8:30 בבוקר. אולם אחרי כן מתקיימים עוד כמה וכמה מניינים המתפללים. בשעה 1 בצהרים התקיים שיעור בנגלה (גמרא) ע"י ראש הישיבה הרב פיקארסקי הנמשך עד שעה 2:15, אחרי כן התפזרו כל התלמידים לענייניהם, זה לאכול וכו'. לקראת תפילת המנחה חוזרים, כמובן, כל התלמידים ובעלי-הבתים לבית המדרש.

שעת תפילת מנחה היא 3:15 אחרי הצהרים, אולם התכונה מתחילה כבר מהשעה 3:00, כי אז בשעה 3:00 מתרוקן השביל בו עובר הרבי שליט"א מהיכל קדשו עד לבית המדרש.

מהשעה 3:00 מורגשת, כאמור, תכונה רבתי בבית המדרש ומורגש הדבר שכ"ק הרבי שליט"א עומד

מכתבו של הרב אפרים ירחמיאל הלפרין המתאר בציוריות רבה את נסיעתו לחצרות קדשנו

להיכנס כעבור כמה דקות אל בית המדרש לתפילת המנחה, וכל הנוכחים עומדים דרוכים וממתנים בכיליון עיניים לקראת אותה השניה שהרבי שליט"א יכנס בה, עד-כדי-כך שמונים את הדקות והשניות – עוד 10 דקות, עוד 5 דקות. עוד 2 דקות. עוד דקה ועוד חצי דקה, עוד שניה ועוד חצי שניה והנה נשמעת סגירת חדרו של הרבי שליט"א, הקהל קם על רגליו בשקט. בבית המדרש הושלך הס, והנה נכנס הרבי שליט"א בשעה 3:15 אחר-הצהרים בדיוק להפליא, כשהוא צועד צעדים מהירים.

רגש של כבוד ומורא עבר בכל נימי גופי ונפשי, רתת וחרדה עברו בכל רמ"ח איברי ושס"ה גידי בראותי בפעם הראשונה את פני טוהר קדשו והדרת עוזו של קדש הקדשים כ"ק אדמו"ר שליט"א. שמעתי כבר הרבה על הרבי שליט"א מאלו המבקרים את כ"ק אדמו"ר שליט"א, אבל זה שום דבר ממה שראיתי בעיני בשר, בבחינת "אינו דומה שמיעה לראיה", וכמאמר רז"ל "היו עיניך רואות את מוריד". און איך האב דאס ממש דורכגעלעבט [=אני ממש חייתי את זה].

לתפילת המנחה נכנס הרבי שליט"א עם סידור "תורה אור" בידו הקדושה (אשר מורגש מאד מרוב שימוש בו), ונעמד ליד שולחן גדול בצד הימני של השלחן ליד הדלת, מניח את סידור על השלחן, והרב ח.מ.א. חודקוב, מזכירו של הרבי שליט"א, סוגר את הדלת. הרבי שליט"א נכנס כשהוא כבר חגור באבנט (גארטל) – ותפילת המנחה נפתחת. הרבי שליט"א פותח את סידורו, עומד כשפניו הק' לצד דרום, ומתחיל את תפילתו באמירת "אשרי" כשהוא נסמך בשתי ידיו הקדושות על השלחן. לתפילת שמונה עשרה לוקח הרבי שליט"א את סידורו בידיו הק' ומסתובב לצד מזרח. כמובן, שהשליח-ציבור ממתין תמיד על הרבי שליט"א ועם גמר תפילת הרבי שליט"א מתחילים את חזרת הש"ץ.

עם גמר תפילתו פוסע הרבי שליט"א ג' פסיעות לאחוריו, והפסיעות הן כמו לפני שמונה עשרה, אלא שהפעם נשאר הרבי שליט"א לעמוד עד שהש"ץ יתחיל "ונאמן אתה" – דרך אגב: בפעמים אחרות חזר הרבי שליט"א למקומו רק כשהש"ץ אומר "ברוך אתה ה' מחי המתים" – ואז הרבי שליט"א חוזר למקומו לקדושה, ועומד עד אשר הש"ץ מסיים הקל הקדוש. הרבי שליט"א מתיישב, אוחז בוהן ידו הק' על מצחו הק', וידו השמאלית על השלחן והסודר יחדיו, ומסתכל תמיד לתוך הסידור. תחנון לא אמרו כי ה' חתן בבית המדרש.

(אגב: בלילה הראשון שהגענו לבית ליובאוויטש נכנסנו לבית המדרש באמצע סעודת "שבע ברכות" שהתקיימה אותה שעה לאחד מבני החבורה).

בעת הקדיש יתום שאחרי עלינו לשבח, סוקר הרבי שליט"א במבטו החד את כל הנוכחים בבית המדרש באותה השעה. אחרי התפילה פותח הרבי שליט"א את הדלת המזרחית ממנה נכנס, בחציה, יוצא מבית המדרש ונכנס לחדרו והיכלו הקדוש. אחרי תפילת המנחה הוכרו בבית המדרש שכל האורחים שבאו מארץ ישראל יכנסו ל"יחידות" אצל הרבי שליט"א ביום חמישי (כ"ז באלול) בערב. (הרבה מהאורחים, כמובן, נכנסו ל"יחידות" ביום חמישי בערב, בהתאם להכרזה, אולם, היתר דחו את כניסתם עד אחרי ראש השנה).

קורן השנה

וענית ואמרת: עד מתי?!

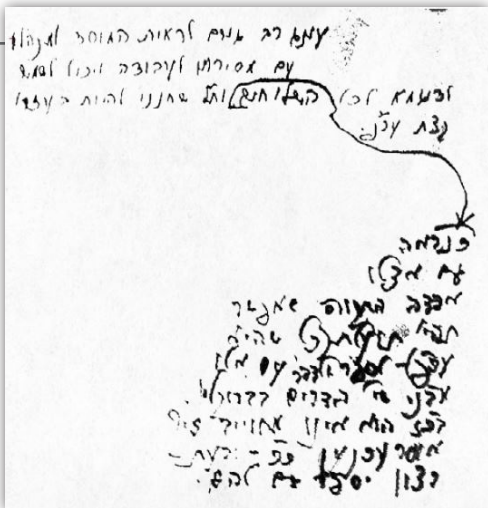
כיון שזהו ענין הכי עיקרי שהזמן גרמא - כי ע"פ כל הסימנים היתה הגאולה צריכה לבוא כבר לפני זמן רב - מובן שה"וענית ואמרת לפני ה' אלקיך", ובפרט בחודש אלול כאשר "רשאין כל מי שרוצה להקביל פניו והוא מקבל את כולם בסבר פנים יפות ומראה פנים שוחקות לכולם" - צריכה להיות בקשה מיוחדת "עד מתי?!"... שתבוא כבר הגאולה בפועל ממש! {שיחת ש"פ תבוא תנש"א}

ובזה ניתוסף מדור לדור, עד לדורנו זה שזכה להוולד ולהתחיל לילך "מחיל אל חיל" בזמנו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו.

[ולהעיר, שגם אלה שלידתם כפשוטה (היציאה לאור העולם) היתה לפני כן - הנה כאשר מגיע הומן שבו "נולד" ונתגלה הנשיא, הרי כיון ש"הנשיא הוא הכל", נולדים גם הם מחדש, ועד לאופן נעלה יותר שלא בערך לגבי לידתם בפעם הראשונה].

ועאכ"כ ע"פ הרגילות שהיתה אצל כו"כ חסידים, שהיו מחשיבים (סבירים ומפרסמים) שיום הולדתם הוא - הפעם הראשונה שבאו לליובאוויטש אל הרבי, אצל כל רבי בזמן נשיאותו, ועד"ז בזמן נשיאותו של נשיא דורנו - אלה שבאו ל"ליובאוויטש שבליובאוויטש" של נשיא דורנו כ"ק מו"ח אדמו"ר].

{כ"ז אלול ה'תנש"א}

לאחר ביקורו של השד"ר הרה"ח בן ציון ע"ה שם טוב, אצל א' השלוחים, כתב דו"ח לרבי ובמהלכו נכתב: "עונג רב גורם לראות המוסד ומנהלו עם מסירתו לעבודה ויכול לשמש לדוגמא לכל השלוחים ות"ל שחנני להיות בעזרו קצת עכ"פ".

על כך ענה הרבי: כנראה גם אצלו אבדה התקוה שאפשר תהי' תועלת (כל שהיא עכ"פ) - לספר ולדבר עם אלו מבני"שי' הדרים בברוקלין.

בכ"ז אינו מחוייב זיך אויסרעכנען [=להיות מחושב] כ"כ - ובעת רצון יספר גם להם.

מובן, אשר כל אחד הרשות בידו לחלק צדקה זו יום כרצונו. אבל מפני הבלבולים ופיזור הנפש, הנה קרוב הדבר, אשר ישכח ליתן הצדקה בכל יום. וגם - ספק אם תנתן הצדקה למקום הראוי.

לכן, אלה הרוצים לסמוך עלי, יכולים ליתן צדקה זו על דעת, לקופה הכללית אשר אצלי, אשר מקופה כללית זו יוצא ממון לצדקה בכל יום, וממילא, סוף סוף, תגיע כל תרומה למקומה הראוי.

- כ"ק מו"ח אדמו"ר צוקללה"ה נב"מ זי"ע אמר פעם, בענין התפלות דשמחת תורה, אשר מצד עניני שמח"ת יארע לפעמים שיהי' ערוב ובבלבול בהתפלות, אבל המלאכים, שעליהם להעלות את התפלות, מסדרים אותן שכל תיבה ותיבה תגיע למקומה הראוי, על דרך מפקח מסילות הברזל ("סטערלעטשניק") המסדר ומשלח כל רכבת למקומה הנכון. {שיחת ש"פ בראשית תשי"ד}